

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, december 1916.

12. zvezek.

Brezmadežna.

(Za god preč. spočetja prebl. D. Marije 8. dec.)

Praznik tvoj mili, srečna Devica,
v radosti nam se širi sercé:
tvoji smo, tvoji, jasna Kraljica,
sprejmi pozdrave, naše željé! —

Vselej Očetu sladka lastnina,
božje lepote jasni odsev,
mati Besede, večnega Sina,
Duhur svetosti himna in spev...

V mislih ti božjih najprej rojena,
tebe je izbrala večna Modrost,
čista spočeta, čudežna žena,
blager in sreča — tvoja skrivnost...

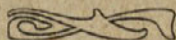
Tvoja priprošnja upanje lije:
Cerkev bo vstala, prosta vseh peg!
Milost naj dušam madež izmije,
rane globoke vsekal je greh...

Padel Adam je, padla je Eva,
v tebi se dviga zopet naš rod,
tebi hvaležna Cerkev prepeva:
„slavo najvišjo dal je Gospod!“

Zdrava Marija, bodi nam zdrava,
raja krasota, prva ti stvar!
Večno cvetela tvoja bo slava,
božje Dobrote blaženi žar.

Praznik tvoj mili, srečna Devica,
v radosti nam se širi sercé:
vselej smo tvoji, jasna Kraljica,
sprejmi pozdrave, naše željé! —

P. E. B.

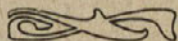
Pobožnosti v mesecu grudnu ali decembru.

Kar je štiridesetdanski post za veliko noč, to je advent za božič. Sveta cerkev je vpeljala advent, da se verni pripravljajo za vesele božične praznike; negdaj je bilo zapovedano, da so morali verniki v tem času opraviti sveto spoved in prejeti sv. obhajilo; zdaj je to le svetovano, zapovedan je pa še post ob sredah in petkih. V delavnikih so zornice, h katerim stari in mladi radi hodijo.

Slovesno obhajajo v tem mesecu tudi praznik brezmadežnega spočetja blažene Device Marije s celo osmino. Ta praznik je prav za prav avstrijski praznik, ker je Brezmadežna zaščitnica ali patrona našega cesarstva in naše vojske ali vojakov. Zato priporočite na ta praznik svoje sinove, očete, može, ki so v vojni, Mariji brezmadežni, da naj jih varuje v dušnih in telesnih nevarnostih.

Zadnji dan starega leta, na svetega Siljvestra dan, zahvali Boga za vse prejete dušne in telesne dobrote. Pri sveti maši ali pa zvečer premišluj, kako kratek je čas in kako hitro mine; skleni, da hočeš prihodnje leto preživeti za Boga in za zveličanje svoje duše!

P. A. F.

Francišškanski misijoni.

P. J. K.

V neki stari redovni kroniki beremo: „Ko je naš sv. oče Frančišek videl, da narašča njegov red podobno kaker rod očaka Jakoba, si je želel, da bi se red razširil na vse štiri strani sveta, in da naj bi se pod vejami tega redovnega drevesa zbirala ljudstva ter uživala s tega drevesa sad lepega zgleda Frančiškovih sinov in prizadevanja v razširjevanju božjega kraljestva na zemlji.“

Sv. Frančišek je vstanovil svoj red v zmislu besed Gospoda Zveličarja: „Pojdite po celem svetu in pridigujte evangelij vsem stvarjem!“ Prepovedal je svojim bratom imeti posestva, hotel je, da naj bi živeli v vboštvu tudi zato, da ne bi bili navezani na kak kraj, temuč da bi bili vedno pripravljene oditi tja, kamer bi jih klicala božja previdnost razširjat kraljestvo božje. Sv. oča je red vstanovil ko misijonski red. Ko mu je kardinalj Hugolin očital, zakaj da je poslal svoje brate v tako daljino, — v Maroko, — kjer veliko hudega terpé, mu je sv. Frančišek odgovoril, da jih je Gospod Jezus sam izvolil in poslal, naj pridigajo ne samo vernikom, ampak tudi nevernikom.

Le nekaj malo let po vstanovitvi reda, leta 1218, je tudi sv. Frančišek prijel za misijonsko palico in odišel mej Saracene v Egipet in Palestino. Dana mu je bila od Boga prilika, da je pridigal celo pred saracenskim suljtanom samim. Mej tem so prišli tudi njegovi bratje v Tunis, v Maroko, k Saracenom in na Ogersko, oznanjevat sv. vero; takrat namreč so bili Ogri še pagani.

Zgleda sv. Frančiška in njegovih prvih bratov so se deržali njihovi nasledniki: skozi vsa stoletja do denes so bili frančiškani misijonarji doma mej verniki in na tujem mej pagani, razkoljniki in krivoverci. — Zdi se nam potrebno, nekaj več povedati bravcem „Cvetja“ o frančiškanskih misijonih širom sveta dandenes, da bodo zlasti tretjeredniki vedeli, kako posnemajo bratje I. reda svetega očaka in perve njegove brate misijonarje.

Ker smo v 1. zvezku letošnjega letnika že opisali na kratko misijone v Sv. Deželi, ketere podpirati je namen armade svetega Križa, hočemo sedaj povedati, kod ima naš red še drugod svoje misijone.

Začnimo z Evropo! Prostrano je misijonsko polje frančiškanov na Baljkanu. Ko so se pred nekaj stoletji Turki polastili baljkanskih deželâ in prav po turško preganjali in morili kristjane, požgali njih cerkve in duhovnike sè škofi vred pregnali, tedaj so edini frančiškani ostali v deželi in skrivaj skerbili za vbogo kerščansko rajo v dušnih in tudi telesnih zadevah. Prejlepo vrejeni katoliški Baljkan je postal od takrat misijonska dežela in je tak ostal po večini do današnjega dne. — V Aljbaniji, Černi gori, Bosni in Hercegovini, v Carjigradu so frančiškani misijonarji. Mej njimi je pet škofov in 352 mašnikov, ki v 144 misijonskih postajah in 27 samostanih opravljajo misijonsko dušno

pastirstvo mej 355 tisoči katoličanov. To ljudstvo je po večini siromašno in misijonarji, vbogi frančiškani ž njimi vred terpe pomanjkanje ter so navezani na skromno podporo iz naših krajev.

Francišškanski misijoni v Aziji. — Na Kitajskem, Japonskem in na Filipinskih otokih je mnogo frančiškanskih misijonskih postaj že od 16. stoletja dalje. Zadnja leta misijoni prav posebno lepo cveto na Kitajskem. Škoda, da je misijonarjev premalo, česar je kriva prepričla denarna podpora, ki jo sicer dobivajo v skromni meri, ki pa daleč ne zadostuje za obširniše misijonsko delo. — V devetih apostoljskih vikarijatih je nekaj čez tri tisoč misijonskih naselbin z 240 tisoči kristjanov in katehumenov, za ketere skerbi 220 frančiškanskih patrov in 15 redovnih bratov lajikov ter okoli 130 sester frančiškank, ki oskerbujejo misijonske šole s 23 tisoči učencev in učenk. — Cerkvâ in kapelic imajo frančiškani na Kitajskem 1447, iz česar lahko spoznamo, kako ogromno misijonsko delo mora opravljati borih 220 frančiškanskih duhovnikov po Kitajskem, ki ima okoli 400 milijonov prebivavcev, in je torej tistih 240 tisoč katoličanov raztresenih po raznih misijonskih postajah, ki so po več dni hoda oddaljene druga od druge.

V 16. stoletju na Japonskem ustanovljeni misijon je vtonil v mučeniški kervi frančiškanov - misijonarjev in vernikov za časa preganjanja l. 1596, 1612 in 1622. Nič manj ko 59 frančiškanov je takrat vmerlo za sv. vero in 788 vernikov je šlo za njimi v mučeniško smert. Sv. Cerkev je 26 izmej teh mučenicov prištelâ mej svetnike in 205 mej blažene, od teh je bilo 40 otrok, ki so storili enako betlehemskim otročičem smert za Jezusa ter si v nežni mladosti priborili paljmo mučeništva.

V sredi 17. stoletja je bil ta frančiškanski misijon skoraj popolnoma vničen. Pod pepelom tega pogorišča pa je tlela iskra sv. vere. Ko so se sredi 19. stoletja razmere na Japonskem spremenile in so smeli evropski misijonarji zopet začeti z misijonskim delom, so našli tu pa tam še kristjane, ki so si vero ohranili v kljub temu, da blizu 200 let ni bilo videti na Japonskem kerščanskega misijonarja; dà, celo tretji red sv. Frančiška ni bil zginil. —

Vender je minulo še nekaj let, preden je bilo mogoče frančiškanom vsaj deloma obnoviti na Japonskem svoje misijone. Še le leta 1907 so prišli prvi misijonarji za stalno v to deželo

„vshajajočega sonca“, kaker jo domačini imenujejo. — Začetkom sedanje vojske je bilo tam 10 misijonskih postaj, 11 frančiškanskih patrov in nekaj bratov lajikov. — Splošno tožijo ti misijonarji, da je japonski misijon silno težaven; to pa vsled brezverskega mišljenja Japoncev. Le-ti so seveda pagani, pa ne več pagani nekedanjih časov, ko so še malike častili, temuč pagani modernih sedanjih časov, ki so še slabši, zakaj moderni naši neverniki taje sploh vsako bivanje božje. Tega brezverstva pa so se Japonci v 19. stoletju navzeli skupaj z evropejsko kulturo. Umevno je, da je lože prepričati malikovavca o pravem Bogu, kaker pa brezverca o bivanju Boga. Sicer so pa v splošnem Japonci primeroma zelo izobraženi. Če se domislimo, kakšno je versko mišljenje in življenje mnogih naših tako imenovanih izobražencev, — žal, da ta izobraženost po večini obstoji iz boljše obleke in slabše omike! — tedaj bomo lahko razumeli, zakaj da tožijo misijonarji, da pri odraslih ni vspeha, pač pa pri otrocih v šoli, ki se pridno uče kerščanskega nauka po misijonskih šolah. Teh pa je dosti premalo, ker manjka denarja za vstanovitev novih učnih zavodov.

Tudi na Filipinskih otokih je frančiškanski misijon star že več ko 300 let. Bil je nekedaj v cvetočem stanju, dandenes pa hira, odkar so se po špansko-amerikanski vojski polastili teh otokov Amerikanci iz Severozjedinjenih Deržav. Le-ti grabeži so dobro vedeli, da so misijonarji budili mej Filipinci tudi narodno zavednost poleg verske, zato so Amerikanci misijonarje deloma pregnali, deloma pa jim še dandenes delajo težave, kjer morejo. Amerikanec pozna namreč prostost le za se, ne pa tudi za druge. Tako je frančiškanom mogoče le v 35 župnijah in 13 katoliških naselbinah skerbeti, da se katoliška vera sploh ohrani, ne pa, da bi se mogla širiti mej tamošnjimi malikovavci. Okoli 70 patrov in nekaj bratov dela na Filipinih v dušnem pastirstvu.

Frančiškanski misijoni v Južni Ameriki. Zlasti težko je misijonsko delo v Južni Ameriki mej Indijanci najpervo zaradi nestalnega njihovega prebivanja, potem pa vsled težav, ki jih misijonarjem napravljajo vlade južnoamerikanskih deržav in deržavic. Toda, kaker da bi frančiškanski misijonar imel čast in pravico do največjega dela in truda, jih je mej tamošnjimi 715 misijonarji dve tretjini t. j. 478 frančiškanov.

Pozabiti ne smemo tudi ženskih misijonark našega reda; to so frančiškanke, misijonska družba vstanovljena šele

l. 1876 v Indiji, ki pa ima denes čez 2 tisoč sester v misijonih po šolah, bolnišnicah, sirotišnicah in drugih dobrotelnih zavodih. Naj omenim le sestre frančiškanke, ki strežejo gobovcem na otoku Madagaskarju, v Indiji, Japanu, Kini in ki same le prevečkrat nalezejo to strašno bolezen in morajo dostikrat v zgodnji mladosti vmreti.

Prašali bote sedaj, od česa žive vsi ti misijonarji, odkod jemljejo sredstva za vzdrževanje svojih misijonov?! In odgovor na to so besede Gospoda Zveličarja, ki jih je dal svojim učencem seboj na misijonsko pot: „Ne jemljite seboj ne zlata, ne srebra, ne vreče, ne kruha, niti dvojnega oblačila; zakaj delavec je vreden plačila!“ Učenci Gospodovi so živeli mej misijonskim pridigovanjem od tega, kar so jim dobri ljudje dali; misijonarji žive in vzdržujejo misijone iz tega, kar jim pošljejo dobri ljudje, vneti katoličani iz domovine v hvaležno priznanje velike dobrote, ki jo vidijo v tem, da so že rojeni v pravi veri in ki to dobroto žele in privoščijo tudi drugim vbogim paganom, zato pa podpirajo misijonarje. Po vsem svetu se v ta namen pobirajo darovi za misijone.

Posebne „Misijonske družbe“ prevzemajo nabrani denar, — n. pr. „Družba za razširjenje sv. vere“ v Lijonu na Francoskem — ter ga razdele mej misijone. Ta delitev pa se ni vselej vjemala sè sorazmerjem misijonarjev. Francozi so od skupnih milodarov za svoje misijone preveč porabili, premalo pa naklonili misijonarjem, ki niso francoske narodnosti; ravno tako so delali razloček med misijonarji samimi; tako so na priliko za leto 1905 dali 2576 frančiškanskim misijonarjem po 75 kron podpore na enega, pariška „Misijonska družba“ pa je tisto leto štela okoli 1214 misijonarjev, katerih vsaki je povprečno dobil 1000 kron podpore. Potemtakem bi človek lahko mislil, da so frančiškanski misijonarji ali zelo bogati ljudje in ne beraški sinovi sv. Frančiška, ali pa da žive le od zraka samega in vode ter da jim misijonske hiše, cerkve, šole itd. kaker gobe same od sebe rastejo iz tal, kar oboje seveda ni res; n. pr. naši slovenski frančiškanski misijonarji na Kitajskem bi morali ob malenkostni podpori iz skupnega misijonskega sklada konec vzeti vsled pomanjkatja, ako bi jih dobri ljudje iz domačih krajev ne podpirali.

Omenili smo prej misijon na otoku Madagaskar; tam so misijonarji francoske „Misijonske družbe“ dobili leta 1911 iz

skupnega sklada en milijon in 394 tisoč frankov, jezuiti 612 tisoč, lazaristi 360 tisoč, misijonarji oblati 304 tisoč, nemški in švicarski misijonarji 232 tisoč in frančiškanski misijonarji 176 tisoč frankov.

Vsled teh nezdravih razmer v vodstvu podpornega misijonskega društva na Francoskem so se frančiškani v Nemčiji ločili od njega in si z dovoljenjem sv. stolice vstanovili l. 1907 svojo „Mis. družbo“, ki ji je namen podpirati frančiškanske misijone, razširjene po celem svetu. — Vspehi te „Družbe“ so bili dosedaj tako nepričakovano veliki, da je bilo mogoče frančiškanskim misijonarjem iz Nemčije dajati mnogo več podpore nego so jo prej prejeli od francoske „Mis. družbe.“

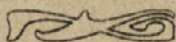
Sedanja svetovna vojska gotovo ne bo zboljšala razmerja velikih narodov mej seboj, tem manj, ker vse kaže, da Nemčija sè svojimi zaveznicami vred ne bo vničena, temuč, da se bo po vojski še vspešniše razvijala na vseh poljih, torej tudi v misijonih, kar pa seveda njenim sedanjim sovražnikom ne bo všeč, gotovo ji bodo skušali delati zapreke in neprilike povsodi, torej tudi pri misijonskem delu.

Da naši sedanji sovražniki tudi z nami ne bodo bolje ravnali, ni da bi posebej povdarjal; da tedaj tudi avstrijski misijonarji ne bodo po vojski na boljšem po misijonskih deželah, kjer imajo naši sedanji sovražniki politiški vpliv, omenjam tudi le mimogrede. — Ker pa smo sedaj v vojski zvezani z Nemčijo in bo ta zveza tudi po vojski v marisičem potrebna, zato tudi mi Avstrijci po vojski ne smemo pričakovati posebne ljubezni in naklonjenosti od sedanjih svojih nasprotnikov niti pri tako bogoljubnem delu kaker so misijoni. Torej bodo avstrijski misijonarji še na slabšem kaker dosedaj in ne bodo mogli živeti, ako ne bodo dobivali več podpore iz domovine. — Ti prevdarki so nagnili tudi predstojnike avstrijskih frančiškanskih provincij, da so se lansko leto sešli na Dunaju in vstanovili tudi v Avstriji za svoje frančiškanske misijone tako podporno „Mis. družbo,“ kakeršno imajo frančiškani na Nemškem.

Ta nova avstrijska „Frančiškanska mis. družba“ ima svoj glavni sedež v Inomostu na Tiroljskem v tamošnjem frančiškanskem samostanu, svoje pokrajinske podružnice pa po posameznih frančiškanskih provincijah, torej za Slovence pri provincijalatu v frančiškanskem samostanu v Ljubljani. Predstojnik

provincijalne podružnice je preč. p. provincijalj, njegovi namestniki pa so vodniki III. reda v posameznih samostanih njegove provincije.

Celi vstroj te „Francišksanske misijonske družbe“ pa je razložen v posebnem spisu. (Gl. str. 378).

Junaški duh prvih kristjanov bodi redovni duh tretjerednikov!

P. G. R.

»Ne dajte se zapeljati! . . . Zbudite se, pravični, in nikar ne grešite! . . . Bodite stanovitni in nepremakljivi!«

(I. Kor. 15, 33. 34. 58).

Sv. oče Frančišek je bil popolnoma katoliški in apostoljski mož. Vse, ki bi hoteli vstopiti v njegove samostane, naj predstojniki „natančno izprašajo o katoliški veri.“ Samo tisti, ki „vse to verujejo in hočejo zvesto spoznavati in do konca stanovitno spolnjevati,“ smejo sprejeti redovno oblačilo.¹ Sv. Bonaventura pripominja h tem besedam, „da morajo biti tisti, ki bi želeli stopiti v frančiškanski red, pripravljeni na marterništvo,“ torej preliti, ako bi bilo treba, kri za sv. vero.²

To velja več ali manj tudi za tretjerednike. Vodilo zahteva od vseh, da morajo biti vdani veri in Cerkvi. Leon XIII. je želel, da bi se v tretjem redu na novo poživeli za današnji čas tako potreben junaški duh v veri močnih kristjanov - marternikov. V tem resnično katoliškem junaškem prepričanju se ne moremo nikedar dovolj vaditi. Junaški duh in junaška serčnost se zahtevata tudi sedaj, če se hoče kristjan izkazati, da je pravi učenec Jezusa Kristusa. Zakaj, čeprav je nevera in brezbožnost mej vojsko nekako vtihnila, kaker da bi zginila sè sveta, bodo vendar nasprotniki vere na novo nastopili in napadli mogoče bolj derzno

¹ Prim. Vod. 2. pogl. — ² Expos. super Regulam Fr. Min. c. II. n. 5; t. VIII. str. 388.

kaker kedaj prej Cerkev in njene otroke. Zadnje naše razmišljanje je bilo torej popolnoma času primerno. Poučilo nas je, da moramo povsod in pred vsakim človekom brez strahu priznati, da smo verni katoličani in zvesti tretjeredniki. Nikedar nas ne sme oplašiti prezirljivo posmehovanje ali derzno govorjenje, temuč moramo biti v tem oziru odločni in „termasti“ v dobrem pomenu: koliker bolj nesramno se zaničuje naša vera in naš tretji red, toliko bolj odkrito in serčno moramo o pravem času in na primernem mestu pokazati, kaj da smo in kaj hočemo biti. Stojmo terdno ko skala! Dobro pravi sv. Atanazij, ko terdi: „V skalo ne more osa, ki se je nanjo vsedla, zasaditi svojega strupenega žela, ranila bi sama sebe.“¹ Zato pa ne poznajmo nobenega strahu in nobene bojazni, vstavljajmo se prav tako krepko, kaker vzgledni kristjani mlade Cerkve, vsem vabam in zanjkam zapeljivega sveta!

Nepremagljiva odločnost zoper vsako zvižajo in naslado, s katero hoče pokvarjeno človeštvo ljudi od dobrega odverniti, naj spremlja vsakega tretjerednika skozi življenje.

Sv. Avguštin je nekoč pridigal: „Satan je najbolj zloben lovec na svetu; svoje zanjke je razpel do konca sveta; gorje tistemu, ki zajde v to past.“² Ta peklenški lovec je divje zasledoval prve kristjane in milijone paganov naščuval kaker stekle pse zoper nje, katero so najprej preganjali s pikrimi posmehljivimi besedami, potem pa sè sladkim prilizovanjem. „Nihče ni bolj prekanjen ko satan.“³ Sv. Atanazij nam je podal dobro primeru: „Ako kedo skrivaj vkrade starišem otroke in jih proda v sužnjost, se približa malim ko skerben oče in dobra mati,“ da jim sladkarije, boža jih, „slepi jih, da bi jih daleč odpeljal in vničil; tako dela hudobni duh, lokavi satan.“⁴

Tudi vernikom prvih treh stoletji je nastavi mnogotere pasti in zanjke in razsipal raznoverstno vado po svojih pomočnikih, hudobnih paganih. Najprej so poskušali kristjane sè zapeljivimi zakoni z brezverci in neverniki omrežiti in jih tako prisiliti, da bi odpadli od vere. Cesarski poveljniki, vplivni možje, dobro plačani uradniki so poskušali kerščanska dekleta za se pridobiti. Sijajne „partije“, zlate ženitve so ponujali vsepovsod mladim kristjanam; najkrasnejši gradovi, najlepše vile so jim

¹ De Pass. et cruce Dni 26. — ² Serm. 51 n. 2; In Ps. 30 Euarr. 2 ser. 1 n. 1. — ³ Sv. Avg. Serm. 91 c. 4. — ⁴ Epist. ad episcop. Aegypt. et Lyb. n. 1.

stale odperte; naenkrat bi lahko postale milijonarke in imenitne gospe, katerim se vse klanja. Samo eno — „nekaj prav malenkostnega,“ kaker so rekli — so od njih zahtevali: spremene naj svojo vero, zapuste naj kerščanstvo, postanejo naj paganke, ali pa naj vsaj dovolijo, da se bodo njihovi otroci pagansko vzgajali. Poleg tega se pa v paganstvu veliko bolj zložno živi, kaker v kerščanstvu. Toda vse to zapeljavanje ni nič pomagalo. Serčne kerščanske mladenke so se odločno vstavljale, tudi ako je bilo treba odločnost sè smertjo plačati. Zavedale so se besed Gospoda Kristusa, ki pravi: „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!“ (Mat. 16, 26).

Sv. Justina je bila hči zelo bogatih in plemenitih starišev iz Nikomedije v Bitiniji. Cesarski namestnik in dvorni svetovavec Elevzij bi jo bil rad dobil za ženo. Oče ji je zelo prigovarjal. Na vse zapeljive ponudbe je vedno resno odgovarjala: „Kristjani ne poznamo nobene mešane vere. Nemogoče je, dolžnosti zakonskega stanu vestno zverševati, ako nista mož in žena edina v najsvetejši stvari, v veri. Družinske sreče ne moremo pričakovati, ako se ločijo njih misli in prepričanje v stvari, kjer gre »za eno potrebno.« — Nikedar se ne bom poročila z možem, ki ni moje vere.“ Ko jo je Elevzij še silil, mu je odgovorila: „Dobro! Če se odpoveš paganstvu in veruješ v Jezusa Kristusa, bom postala tvoja žena.“ Dvorni svetovavec reče v zadregi: „To se ne more zgoditi: v nevarnost bi postavil službo in življenje.“ — Polna svete jeze in gorečnosti mu zakliče Justina: „Sramuj se! Bojiš se v nemilost pasti pri cesarju, ki je le vmerljiv črviček zemlje, in jaz naj bi se ne bala kralja vseh kraljev! Strah te je pred človekom, in jaz naj ne bi trepetala, nezvesta postati njemu, ki je edino pravi Bog!? Ne! Elevzij, nikedar in nikedar in nikoli ne bom tvoja žena.“ Tako se je tudi zgodilo. Osemnajstletna deklica se je okoli leta 304 pustila do smerti martrati za svojo pravo vero. Tisoči in tisoči junakinj so kljubovale zapeljivim zakonom s pagani.

V istem času so poskušali perve kristjane odverniti od vere Križanega tudi z najbolj razuzdanimi zabavami. Izraeljci, ki so bili izvoljeno ljudstvo božje, so se vdeleževali paganskih veselic in so vsled tega postali brezbožni. Serce, ki je vdano poželenju, ne more dolgo ostati verno. Najboljše ljudstvo je začelo izumirati, kaker hitro je zgubilo sramežljivost. Zato je sv. Pavel pretakal bridke solze nad tistimi, „keterih Bog je trebuh, in hvala

v njih sramoti; kateri pozemeljsko ljubijo.“ Njih „konec je poguba.“ (Fil. 3, 19). Najlažje pade kristijan v nevero, če postane hudoben. Še okoli leta 390 so poskušali pagani sè vso silo rešiti malikovanje gotovega pogina. Da bi kristjane privabili, so sezidali v Rimu nov tempelj na čast boginje Flore, kjer so služili mesenosti. V prejšnjih časih so pa še bolj blazno ravnali in kristjane na vse mogoče načine vabili na svoje razuzdane praznike, na nenravne plese in gledališke predstave. „Pridite,“ tako so jim klicali, „in uživajmo pričujoče dobrote. Nihče izmej nas ne bo ločen od naše potrate; povsod naj vedo, da smo življenje v zabavah preživeli.“ (Prim. Modr. 2, nsl.)

Toda ne! Rajše se pustiti tisočkrat zasmehovati in zasramovati, kaker samo enkrat se veseliti v grehu s pagani. „Kraljevo se vstavlja verniki in se vzderžujejo vsega, kar je nizkega in surovega.“¹ „Zmagovito so šli preko vseh obljub in groženj sveta in so sterli glavo sikajoči kači,“ vsklika poln veselja sv. Avguštin.² Pogostokrat so mlade kristjane sè silo tirali v bližnjo priložnost. Nekega mladeniča so zvezanega položili na mehko posteljo; toda skazal se je močnejšega kaker Samson nasproti Dalili. Ko se nesramne ženske ni mogel drugače vbriniti, si je odgriznil jezik in ga zabrusil zapeljivki v obraz. — Sv. Lucija je ostala nepremakljiva kaker steber, ko so jo hoteli prisiliti v greh. — Petnajstletno sv. Agato so izročili ničvredni ženski Afrodiziji. Šest tednov se je trudila, da bi zapeljala junaško deklico v greh in jo tako pripravila, da bi odpadla. Razočarana je morala slednjič priznati cesarskemu namestniku Kvintilijanu: „Prej bi mogla raztopiti kremen, kaker pa serce Agate zaplesti v grešno poželenje.“ Po pravici je zaklical Tertulijan: „Taki ljudje so v resnici pravi junaki, ponos svojega stanu, pristni žlahtni kameni, proroki srečne bodočnosti.“³ Tretjeredniki! sedaj ste vi na versti, da se sè vso silo in močjo vprete paganskemu zapeljevanju časa, v katerem živimo.

Zmeda v verskem prepričanju in življenju je vedno večja. Ljudje gledajo samo na zunanost, na notranje življenje, na poštenje in versko mišljenje se ne ozirajo dosti. Odtod izvira žalostna resnica, da se tisoči katoliških mladenk poroče ne toliko s krivoverci, pač pa z neverci in mlačnimi kristjani, ki ne poznajo in nočejo poznati ne Boga in ne njegove Cerkve na zemlji,

¹ Sv. Atanazij, Expos. in Ps. 2 v. 10. — ² Serm. 280, 4. — ³ De pudic. c. 1. —

Ali ne bo po vojski še slabše?! Tertulijan navaja štiri vzroke, ki nagibljejo kristjane, da sklepajo mešane zakone, ali pa zakone z brezverci. Ljudje so lahkomišljeni, dajo se preslepiti od slabih svetovavcev, mislijo samo na zemeljsko preskerbo in ne vprašujejo za vero in versko mišljenje.¹ Ali niso ravno te štiri stvari glavne napake sedanjega časa? — Tretjeredniki na delo! V času, ko je bila Cerkev zelo preganjana, so se poštene mladenke zbrale, da bi delovale zoper take zakone. „Dale smo tiskati molitvice,“ tako piše v nekem pismu Klara Fey, „s katerimi so mlada dekleta, ko so prosile za moč in zvestobo, zaobljubile, da ne bodo sklenile zakona z nobenim brezvercem ali krivovercem.“ Ali se ne bi mogel tretji red zavzeti za mlade ljudi v tem oziru? Ali ne bi bilo boljše na svetu, če bi se naša mladina, ki se nahaja v vedno večih nevarnostih, nekoliko bolj navduševala za tretji red?! V nekem malem mestu je približno 300 mladeničev v tretjem redu; nekoč so Leonu XIII. predstavili 1500 mladenk-tretjerednic. Ako bi bilo povsod tako, ali ne bi kmalu zacvetelo mej nami bolj srečno in pošteno družinsko življenje?!

Z ozirom na boj tretjega reda zoper posvetne naslade naj velja za danes samo opomin velikega sv. Avguština: „Zaničujte svet, dragi kristjani, zaničujte ga! Marterniki so ga zaničevali, aposteljni so ga prezirali . . . Svet ti obljublja mikavne zabave! Odgovori mu: Bog mi daje več veselja. Ponuja ti časti in visoke službe; reci mu: Višje ko to je kraljestvo Boga . . . Marternik je svetu v obraz zaklical: Zakaj se mi prilizuješ. To, kar ljubim, je bolj sladko, kaker tisto, s čimer me hočeš ti omamiti. Ravnam se po sv. pismu, ki mi pravi: »Kako obila je tvoja sladkost, Gospod, ki si jo prihranil njim, kateri se te boje.« (Ps. 30, 20).“²

¹ Ad uxorem 2, 2. — ² Serm. 311 n. 3; Serm. 284 n. 4. 5.

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

§ 16.

Kako naj redovnica opravlja službo vratarice.

Vratarice so glede na samostane še veliko bolj ko zakristanke to, kar je obraz za človeka: kaker poznamo človeka po obrazu, tako poznamo po samostanskih vrataricah ondi stanujoče redovnice; po njih vedenju sodijo svetni ljudje, kako da živijo v samostanu. Zato je navada, da izroče samostanske ključe starišim osebam, — po predpisih imajo biti stare vsaj štirideset let — in da prepuščajo to službo onim redovnicam, ki so dobro vterjene v sveti resnobi in lepem vedenju; zakaj od njih zavisi dobro in slabo ime samostana. Ti, ki opravljaš to težavno službo, se ravnaj tedaj po sledečih opominih!

Najprej ne bodi brez dela! Kedo ne ve, da je lenoba mati vseh grehov?! Kaj imaš tedaj delati v prostih trenutkih, ki ti preostajajo pri tvojem opravilu? Gotovo, vsaj neketere ure čez dan so nepriležne, ko nihče ne poterka (ali pozvoni) pri vaših vratih, da bi smel naznaniti svojo zadevo. Ali boš takrat lenobo pasla? Nikoli! Vzemi v roke kako delo; pri tem pa, ko dela roka, ne sme biti serce leno; treba premišljevati kako versko resnico, obujati ljubezen božjo, darovati se Bogu večkrat in se mu zahvaljevati! To delaj zlasti zjutraj, preden odpreš vrata. Posnemaj sv. Alfonsa Rodrigeza (Rodriguez), družbe Jezusove, ki je 40 let nepretergano opravljal službo vratarja. Sklenil je, da bo vselej obudil ljubezen božjo, keder bo odperl in zaperl vrata. Ako boš tudi ti tako ravnala, si boš ob koncu dneva nakupičila mnogo duhovnih zakladov, obenem boš mogla zatajevati oči, krotiti jezik in radovednost. Ti pogreški so zelo lastni vrataricam, ker so izpostavljene vsem dogodkom. Ako boš drugače ravnala, boš še pred nočjo polna dušnih ran kaker gobava.

Naročila sporočaj natanko. Delo mora preprečevati lenobo, ne sme pa te zadrževati v službi, da ne bi hitro šla k vratom in izročila potrebnih naročil, komer gre. Priznam, da je za te zelo težavno stokrat vstati, iti, poslušati in odgovarjati in

hoditi gori in dolí po stopnjicah; ali kaker je ta služba težavna in nadležna, tako je tudi zaslužna. Zato pa treba hitro zapustiti delo in se ga ravno tako marljivo spet poprijeti. Res, komaj se včasí vsedeš, že treba zopet vstati! To delaj brez nevolje in šiva ne dokončaj, da bi te zato čakal, gdor te je poklical. Ako hočeš imeti za to natančnost zdaten zgled, posnemaj sv. Aljfonza Rodrigeza; keder je slišal pozvoniti pri vratih, je sam pri sebi rekel: „Jezus je, ki me kliče,“ in je precej brez vsake nevolje šel. Tako stori tudi ti vsakikrat; ko zaslišiš zvonček, precej pojdi, zakaj Jezus te kliče, ne pa rokodelec ali ženica; ne, ne; Jezus te kliče. Glej način, po katerem postajaš sveta v službi vratarice, ki je sama na sebi združena z raztresenostjo duha. Spoznavaj v glasu zvončka Jezusov glas; oj, koliko milosti boš prejerala od Jezusa. Imenovani svetnik je videl nekega dne priti v samostan Jezusa ž njegovo presveto materjo, ki sta ga oserčevala, da naj vstraja v službi vratarja.

Bodi goreča in ne dovoli, da bi se skozi samostanska vrata prikradle razvade, ki so vzrok mnogo grehov!

Ne govori z ljudmi po nepotrebem in zelo kroti svoje oči. Že imenovani brat sv. Aljfonz Rodrigez je na zadnjo uro poterdil, da v vseh štiridesetih letih, ko je imel službo vratarja, ni nigdar v obraz gledal kake ženske. Srečna tudi ti, ako boš na koncu leta svoje službe pri vratih mogla reči, da nisi nigdar pogledala ali vsaj delj časa gledala moškega v obraz.

Zapiraj ali daj zapirati samostanska vrata o predpisanem času in ne dovoli, da bi prišle v samostan reči, ki bi mogle vznemirjati redovnice. Keder ti pokorščina izroči samostauske ključe, ti je naloženo varovati ne samo vse samostanske reči, temuč tudi redovnice, ne zaradi strahu, da ne bi ušle skozi vrata, temuč zato, da ne bi nič prišlo v samostan in nič iz njega, kar bi moglo škodovati duhu redovnic. Zato moraš ob določeni uri zapirati svoja vrata, samostanska zunanja vrata pa daj zapirati deklam; ke bi jih našla v tem nemarne ali hudobne, sporoči predstojnici, da jih bo odpravila.

Ko si prebrala te opomine, podaj se, prosim te, pred Najsvetejše in reci: „O moj Bog, ne daj, da bi se res po moji krivdi vpeljale razvade v samostanu. Zelo me težijo moji grehi, nočem

nesti teže še drugih pred tvoj sodnji stol. Sklenem, o moj Bog, bolj pridno zapirati vrata našega samostana, da mi boš po svojem vsmiljenju ob svojem času odperl nebeška vrata.“

§ 17.

Kako naj se vede redovnica ko postrežnica bolnic.

Glavni opomin, ki ga morem dati redovnici postrežnici bolnic je ta-le: Misli si, da si bolna, in tisto ljubezen, katero bi želela, da bi ti jo druge skazovale, tudi ti skazuj vašim bolnim sestram! Priznam, da je težavna služba, katero so ti naložili, vem pa tudi, da je zelo zaslužna. Oboroži se sè sveto ponižnostjo, z nevtrudno poterpežljivostjo in nežno ljubeznijo, pa ne dvoji, da bo tvoja služba, ki jo spremljajo te lepe čednosti, polna blagoslova, ko prinaša veliko tolažbo bolnicam, tebi mnogo zaslužnja, Bogu pa veliko slavo. Zato pázi na opomine, ketere ti tu podajam, da si boš olajševala svojo službo in upam, da ti bodo pomagali.

Glej v bolnici Jezusovo osebo. O kako lep nagib, z gorečo ljubeznijo opravljati svojo službo. Poslušaj in se veseli; v svetem evangeliju zaterjuje Jezus, da bo poplašal vsakega, ki bo eno samo dobro delo vsmiljenja storil svojemu bližnjemu, tudi izreka, da tako rad sprejema postrežbo bolnikov, kaker da bi bila skazana njegovim lastnim osebam: „Bolan sem bil, in ste me obiskali.“ (Mat. 25, 36). Kolikerkratkoli stopiš v sobo svoje bolne sestre, tudi ako je nepoterpežljiva, dolgočasna, in ji je težavno streči, bodi prepričana, ča obiskuješ Jezusa in strežeš njemu. Keder imaš drugje opravke in se bliža ura, reci v svojem sercu: „Jezus me čaka v bolnišnici.“ Keder čutiš v sebi zopernost ali dolgočasnost ali nevoljo, moraš reči: „Pojdimo, v oni postelji je Jezus, in želi, da bi mu stregla.“ Če boš imela to živo vero, da je Jezus v tej tvoji bolnici, ali si bomo mogli misliti, da jo boš samo dolgo pustila? Bo li postelja tako slabo pripravljena? Soba tako vmazana? Boš li tako nemarno spolnjevala zdravni-kove predpise?! Na kratko, boš li tako nepoterpežljiva, keder je bolnica s teboj zlovoljna in ji ni všeč tvoja postrežba? Brat Fran-čišek Ortoláno, Jezusove družbe, strežnik bolnikov, ni bil nigdar nepoterpežjiv; keder so se bolniki pritoževali ali ga zbadali z malo ljubeznivimi besedami, je hitro položil roki križem na persih in navadno rekel: „Odpustite mi, ker sem neroden, nisem vreden, da bi vam stregel.“ Vsled tega nikoli ni zgubil veselega obraza

in ljubezni do svojih bolnikov. Neketere postrežnice so pa tako občutljive in kljubovavne, da ne morejo prenesti najmanje pritožbe nesrečnih bolnic; tako jim nepristojno odgovarjajo, da bi jih začela merzlica tresti, ako bi je ne imele. Take nikaker ne gledajo Jezusove osebe v svojih bolnicah.

Ne smeš preveč presojevati bolnice, je li res ali samo na videz bolna; tvoja dolžnost je, streči ji. Skušnja pogosto poterjuje, da se nahajajo v samostanih osebe, ki si domišljujejo, da so bolne; meni se tudi zdi, da je malo samostanov in hiš v tem izuzetih.

Kaj pa treba storiti? Posvetovati se treba sè zdravnikom; ako presodi zdravnik, ki pozna redovne osebe, da so res potrebne kake polajšave ali oprostive, naj bodo izuzete, pa v vseh rečeh enako; zdravnikove naredbe pa se ne smejo opuščati, sicer ne bodo nigdar zdrave. Sveta Terezija je zelo sovražila tožbe redovnic, ki niso vajene zatajevanja ter se pritožujejo pri najmanjši težavi in imajo za bolezen to, kar ni bolezen. Pravi, da se bolezen sama na sebi da spoznati. Ako je pa sirota redovnica res bolna, ali ne razodeva želje biti oproščena in dela, kar more, s tako pa treba imeti sočutje in ji pomagati. Bolj ostro postopanje nasproti tistim, ki hočejo izjem in predpravic, je pravzaprav skazovanje ljubezni, zakaj preveliko sočutje rodi pohujšanje. To pa ni tvoja dolžnost, mati strežnica, tvoja predstojnica je dolžna razsojevati, ti pa streči. Predstojnica mora zverševati pravičnost, ti pa skazovati ljubezen. Naj bo bolezen resnična ali izmišljena, naj bo tvoja sestra bolna ali zdrava, dokler je v tvojih rokah, ji moraš z materinsko ljubeznijo streči in pomagati.

Koliker moreš ne zapuščaj bolnice; bodi pri nji v sobi, delaj ali beri kako pobožno knjigo; tu pa tam ji skazuj sočutje z ljubkimi besedami zaradi njene bolezn; pokliči tako redovnico, ki je bolj zmožna razveseliti jo.

Nasproti bolnici bodi vedno veselega obličja in ji ne očitaj vzroka bolezn! Sveti Bernardin Sijenski je nekaj časa stregel bolnikom; ni bil pri njih samo vedno vesel in vedrega obraza, temuč je večkrat tudi pel. Glej mater: žalostna je sicer v sercu zaradi bolezn svoje hčere, pa se ne kaže žalostne, da ne bi povečala bolečin bolnice; tako tudi ti ko dobra strežnica bolnic ne bodi pri bolnici žalostnega in otožnega obličja, temuč se kaži vedno veselo in smehljajočo.

O pravem času pokliči zdravnika in ne opuščaj njegovih naredeb! Mnogo bolezní se da ozdraviti v začetku, neozdravljive pa so, ako se odlašajo pripomočki. Ni še pomagano, ako zdravnik precej obiše bolnico, če ta ne vzame zdravil o pravem času po krivdi lekarnarice ali strežnice! Taka zakasnitev naj ti bo na vesti kaker velik greh; zakaj o pravem času, ta dan, to uro, pred jedjo ali po jedi, pred merzlico ali po merzlici zavžito zdravilo koristi in zdravica ozdravi; ako se pa preveč zakasni, nič ne koristi. Tvoja dolžnost je streči z ljubeznijo, spolnjevati zdravnikove naredbé in z molitvijo Bogu priporočevati bolnico.

Sveta Kozma in Damijan, zelo spretna zdravnica sta se veliko bolj zanašala na svoje molitve kaker pa na svojo učenost pri zdravljenju vsake verste bolezní; ravno tako tudi ti prosi Boga za svojo bolnico. Ne mislim pa reči, da bi zaradi molitve zanemarjala svoje dolžnosti; opustiti nekoliko molitve, eno pridigo in biti pri eni maši manj tudi ni zguba, ampak dobiček, ako posvetiš ta čas postrežbi bolne sestre. To delo vsmiljenja in ljubezní bo nadomestovalo vse druge pobožnosti in Bog ti bo povernil s tem, da ti bo stoterno množil ljubezen in gorečnost v molitvi.

Bolnici naznani njeno nevarnost, da se o pravem času okrepča sè svetimi zakramenti. Skerbeti moraš ne samo za telesno zdravje bolnice, temuč ponudi ji tudi kako duhovno okrepčanje za dušo, da ji tu pa tam govoriš o kaki verski resnici; ako ne vtegneš sama, poskerbi, da ji bo druga redovnica brala kako kratko poglavje duhovnega berila. O kako tolažbo moreš dati stiskani siroti s temi pripomočki, ki tebe nič ne stanejo, nji pa veliko koristijo! Keder zveš od zdravnika, da je bolnica na koncu in da za njeno bolezen ni več pomoči, ji ne smeš tega prikrivati, temuč ji jasno povej. Reči ji moraš: „Moja sestra, tvoja bolezen je nevarna; zdi se mi, da te hoče Bog zdaj v nebesa poklicati; vem, da si že dolgo časa pripravljena, da ti pa ne bo ostal kak nemir ali kak strah, ne zamudi časa. Za tvoje telesno zdravje se bo storilo, koliker se bo moglo, za dušno zdravje se pa bolj mudi; prejeti svete zakramente o pravem času, koristi duši in telesu. Priporočuj se le Bogu; poklicala bom spovednika in vse bomo molile za te.“ Take in enake reči moraš govoriti svoji bolnici, keder je bolezen nevarna in se mora sklepati, da bo prej ko ne vmerla. Ako se vznemiri, poterpi; njeno vznemirjenje bo rodovitno; zakaj na ta način se bo pripravila na

smert, ker se je prepričala, da mora v kratkem vmreti; gdor pa smert samo od daleč gleda, se nanjo ne pripravlja. Ke bi se bolnici lagala in bi ji rekla, da ne bo vmerla, ko imajo bolezen za smertno, bi bila ti izdajavka, ne pa strežnica.

Ko je vmerla tvoja bolnica, ji skaži vsa ona dela ljubezni, ketera želiš, da bi jih tebi skazale po tvoji smerti. Izbij si iz glave vse domišljije, tisti prazen strah videti ali dotakniti se merliča. Od smerti rajne vaše sestre se pa uči, da ima vsaka reč svoj konec; konec bo ničemernega razveseljevanja, in zato si prizadevaj sveto živeti, da boš mogla tudi sveto vmreti.

§ 18.

Kako naj se vede redovnica ko organistinja ali pevka.

To službo opravljaj modro in previdno, in da ne bo tvoje serce preveč nagnjeno na petje, in ako je že, ti podajam samo tri opomine.

Za učitelje petja in godbe ne imej oseb družega spola in pod nobeno pretvezo ne občuj zaupno z učitelji petja in godbe!

Ne derzni se peti posvetnih napevov, temuč samo pobožne in še te s potrebno zmernostjo. Bodi zmerna v načinu, času in tvarini godbe, da bo res redovniška.

Pri petju svetih pesmi imej namen Boga hvaliti in ne ljudem dopasti. Dobro, mislim si, da ni sence posvetnega v tvojem petju, in da je vse pobožno, opazujem pa vender, da razodevaš veliko željo ob velikih praznikih, da bi te drugi slišali in hvalili; dopade se ti, ako drugi o tebi govorijo, da imaš lep glas, da si ljubka, da te v sladkem tresljanju z glasom in v prehodih obena ne doseže, ti se napihuješ pri takih nespametnih pohvalah, Bog pa je nevoljen.

Tedaj se ne bo smelo več peti?! Tega ne pravim; pravim samo, da moraš pred petjem povzdigniti svojega duha k Bogu, napraviti namen za Boga, iskáje dopasti Bogu, ne pa ljudem. Takrat bo tvoje petje zaslužljivo in namestu, da bi si pripravljala snovi za ogenj v vích, si boš množila zasluženje za nebesa.

Kako naj sestre lajike opravljajo svojo službo.

Zelo pogosto se sliši v samostanih pritoževanje redovnic zoper sestre lajike. Veš li, gdo je vzrok tega nereda? Ve, gospe matere! Ve jim dajete opravila od zore do mraka; ne dovoljujete jim, da bi prihajale k premišljevanju, spraševanju vesti in navorom; sirote nimajo nič redovniškega na sebi kaker siromašno redovno obleko, in potem se pritožujete, da ne živijo kaker redovnice. Oprosti, da sem ti to povedal, ker se mi je potrebno zdelo te opomniti, preden začnem podučevati sestre lajike, da jim boš svojo ljubezen skazovala, ako ne v drugih rečeh, vsaj v tem, da jim boš prebrala te opomine, da bodo moji nauki koristni; ve pa, sestre lajike, skerbite, da boste živele po teh opominih, katerih je malo, in da vas ne bo pekla vest na smertno uro, da ste bile redovnice in niste nigdar dobro prevdarile dolžnosti prave redovnice in jih spolnjevale.

Skerbi, da boš poučena v svojem vodilu in v vsem, kar je potrebno za tvoje večno zveličanje. Mnogo sester lajik je zelo nevednih in živijo v temi; vprašaj jih, káko je njih vodilo, na kaj so se zavezale, ko so delale redovne obljube; kaj so Bogu obljubile z obljubo pokorščine, vboštva, čistosti, klavzure, in ne vedo, kaj bi odgovorile. Ne bi hotel, da bi bila ti, sestra, v številu teh nesrečnih slepih; vedeti pa moraš, da te ob smertni uri nevednost ne bo izgovorila in da si dolžna vedeti reči, ki so potrebne za tvoje večno zveličanje, pa ne samo tistih, ki so dovolj za dobro kristijano, temuč še veliko več: vse dolžnosti tvojega redovnega stanu. Prosi svojo predstojnico, da naj ti odloči redovnico, ki te bo mogla iz ljubezni podučevati, ali pa prosi svojega spovednika, naj te blagovoli podučiti, keder ima manj dela. Nikar mi ne odgovori, da ne vtegneš, da nisi za več zmožna, ko potrafiš toliko časa z nekoristnim pogovarjanjem, z delom po svoji terdoglavnosti! Kaj praviš, da ne vtegneš tega, kar zadeva tvoje zveličanje? Ne zahteva se pa tudi velika zmožnost, da se naučiš tega, kar Bog hoče od tebe, pač pa svet strah, da ne bi bila pogubljena celo večnost v morju ognja, ker si zaperta v svetem samostanu živela. Prebuđi se tedaj in glej, da boš podučena v vseh svojih opravilih.

Bodi ponižna in naj ti bo všeč siromašni stan sestre lajike. Neketerikrat je nevednost hči prevzetnosti; ti ne

veš potrebnih reči zato, ke se nečeš poniževati pred tistim, ki te podučuje; slabše bi bilo, ke bi se sramovala, da ne znaš brati ali da si sestra lajika. Ali je mogoče, da se sramuješ stanu, ki je vzbujal nevošljivost pervih mogočnežev sveta?! Neki papež je na smertni postelji vzdihnil: „O da bi bil vratar najvbožnišega reda na svetu, da ne bi imel v rokah ključev svetega Petra; o koliko laglje bi si odperl vrata nebeška.“ Papež je želel biti v stanu bratov lajikov, in ti naj bi se ga sramovala?! O koliko jih je umelo to resnico, da ni sramotno, temuč častno služiti Bogu v stanu siromašnega lajika, ko vidimo, da so si ga izbrale mnoge sloveče, učene in plemenite osebe.

Varala bi se, ke bi mislila, da ker nimaš pajčolana, ne znaš brati in premišljevati, zato ne moreš tako lahko postati sveta kaker druge korne sestre. Sveta postaneš ravno tako lahko kaker vsaka druga, ki nosi pajčolan in še laglje. Moreš ob enem prati obleko, vleči vodo, pometati hišo, pomivati posodo, v kuhinji pomagati in pri tem misliti na svete reči.

Služi rada in hitro sprejmi vsako delo, katero ti nalaga pokorščina.

Služi ne samo s hitro pokorščino, temuč tudi sè slepo pokorščino. Globoko si vtisni v serce to resnico. Predstojnica se more zmotiti; in res se večkrat zmoti, ko zapoveduje, podložna pa se ne zmoti, ko jo vboga in dela z resničnim srcem Bogu dopasti.

Služi z lepim vedenjem in na ljubek način, da bo vsa družina dobro postrežena. Če boš ponižna in hrepeneča dobro služiti, boš nadomeščala s prizadevanjem tudi vednost. V samostanu ne bo manjkalo takih, ki bi te mogle podučiti, ako imaš voljo učiti se. Uči se od starejših; bodi pazljiva.

Ne toži po nepotrebnem, temuč se pogosto spominjaj, da si prišla v samostan Bogu služiti in svojo dušo zveličati. Tožiš, da nihče na te ne misli, da te nihče ne vzgaja, nihče ne podučuje v duhovnem življenju; pritožuješ se, da te spovednik z majhino poterpežljivostjo posluša, in ko prideš ti na versto, je že vtrujen in te zelo hitro odpravi, ker se mudi.

Ponižna bodi, sestra! ponižna bodi in bodi vesela, ako te ponižujejo, ako se vedno trudiš, iz ljubezni do tvojega križanega Jezusa. O kak mir boš imela v tem življenju in koliko slavo v drugem!

Ne brigaj se, ako si zapuščena, zaničevana in postavljena v kot, kjer na te obena ne misli, temuč z gorečnostjo išči Boga, in bodi prepričana, da te ne bo zapustil, temuč bo vedno s teboj.

Ne bodi prevzetna, ker živiš kaker druge sestre s pajčolanom in sediš z njimi v isti obednici. Nikar si ne prisvajaj časti, kaker da bi bila enaka kornim sestram.

Pogosto se spominjaj, da si prišla v samostan za deklo, in kaker dekla si naredila obljube.

Ne misli imeti bolj častno ali zložno službo, temuč bodi na razpolago sveti pokorščini.

Ne prilasti si obene samostanske reči, še igle ne, temuč zvesto oskerbuj reči, ketere so ti izročene v varstvo.

Ne bodi vporna in pazi, da se ne boš pridružila stranki posvetnih in nezadovoljnih.

Iz ljubezni do Boga terpi krivice.

Ne prepiraj se s tovarišicami; ne izgovarjaj nespodobnih besed, ne očitaj starih pogreškov ali madežev sorodnikov.

Vedi se tedaj lepo in bodi molčeča, pa boš v miru živela sè vsemi; prizadevaj si paziti na službo, in si vtisni globoko v svoje serce ta lepi sklep in reci: „Hočem biti všeč Bogu; s celim srcem hočem iskati samo njeĝa, in da mu bom dobro služila, hočem natanko spolnjevati svojo obljubo pokorščine, vboštva, svete čistosti, klavzure, in ako bi še ne bila storila obljub, bi jih naredila, da bi razveselila svojega Gospoda.“

Ako iz serca porečeš in hočeš spolnjevati to, kar praviš, da, takrat boš dobra hči, zveščala se boš in veliko slavo boš imela v svetem raj.

§ 20.

Kako naj se vede redovnica v vsaki službi, katero ji pokorščina naloži.

Vsako redovnico prosim, da naj prevdarja življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa; celo od začetka do konca glasno kliče: „pokorščina, pokorščina.“

„Ne vem, ako je volja božja, da sprejemem to službo.“ Glej! ti se motiš; ako je to res, ti ne pripoznaš v predstojnici osebe Kristusove in ne veruješ, da ti Kristus zapoveduje, keder ti predstojnica velewa; tedaj ti ne veruješ evangeliju, ki jasno pravi: „Gdor vas posluša, mene posluša“ (Luk. 10, 16).

V notranjih rečeh in kar zadeva sveto spoved, moramo spovednika pripoznavati za namestnika božjega; v zunanjih rečeh, ki se ozirajo na spolnjevanje vodila, pa predstojnico, dalje pred vsem škofa ali pa višjega predstojnika.

„Jaz bi sprejela to službo, spoznam pa, da vodi predstojnico njena strast in da so jo druge h temu nagnile.“ Vprašam te, je li greh vbogati predstojnico v ti reči? Ne! Torej je presveta volja božja, da sprejmeš to službo.

„Ako sprejemem to službo, bo slabo za mojo dušo, ker ta služba zelo raztresa duha; za-me ne bo več molitve ne zbranosti.“ Rad bi zvedel od tebe, iz kakega vzroka hrepeniš postati sveta? Ali iz ljubezni do tvoje duhovne popolnosti ali iz ljubezni do volje božje? Sveti Frančišek Ksaverij pripoznava, da bi na migljaj predstojnikov opustil spreobrnjenje sveta, ti pa nočeš opustiti nekoliko svoje majhine „pobožnosti!“ Potem, kako se varaš, da ti bo manjkala pobožnost in zbranost v službi, katero ti je pokorščina naložila! Nasprotno, v tej ti bo Bog pomagal, ker boš gotovo srečala njegovo presveto voljo in dosegla zagotovilo njegove božje pomoči. V tisti službi pa, ki je po tvoji volji, boš spolnjevala svojo voljo, in zato se boš nevredno storila božje pomoči, bodi zagotovljena, da ne boš brez dušnih nevarnosti ali zopernosti in grenkosti za serce v službi, katero si sama izbrala.

Ako se ti dozdeva, da nisi zmožna za službo, katero ti nalaga pokorščina, ne bodi nemirna, zakaj Bog ti bo pomagal.

„Naj bo, sprejemem službo, te tovarišice pa ne maram; ni mogoče ž njo v miru živeti.“ Miru ne bi imela, ke bi jo svojeglavno zahtevala; ker ti jo je pa pokorščina odločila, jo moraš imeti za pomoč, katero ti je Bog dal, da bi bolje spolnjevala njegovo presveto voljo, in ti boš vživala nebeški mir. Keder ti izročijo kako službo, jo velikodušno sprejmi; ne zapoveduj in ne veži rok predstojnici, temuč slušaj tako, kaker narekuje in odločuje pokorščina. Zaupaj na Boga, ki ti bo v vseh rečeh pomagal. Oj blager tebi, ako boš mogla reči na smertni postelji sè sveto Katarino Sijensko, da nisi zavergla obene službe in da se nisi nigdar pregrešila zoper sveto pokorščino; oj kako sveto boš vmerla!

„Ako že hočete, da sprejemem službo in tovarišico po vaši volji, dajte mi vsaj posebnega vodi-

telja, ker navadnemu spovedniku ne zaupam.“ Glej, razloček mej svetno osebo in redovnico; svetna oseba si lahko izbere spovednika po svoji volji; ako si ga je izbrala, mu mora biti pokorna in brez pametnega vzroka ga ne sme zapustiti, redovnica pa, ki hrepeni po popolnosti, kaker je dolžna po svojem stanu, bo zašla v nevarnost, ali vsaj Bog ji ne bo pomagal in namestu, da bi v duhovnem življenju napredovala, bo slabša postajala, ako si bo sama hotela izbrati spovednika brez odvisnosti svojih postavnih predstojnikov.

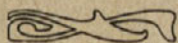
Ko govorim o spovedniku, ne namerjam prepovedati redovnici, da ne bi se v posameznem slučaju ali neketerikrat v letu posvetovala o svojem dušnem stanu z osebo, ki je izvedena v duhovnih rečeh, ne da bi bila odvisna od njenih naredeb, temuč, da bi bila bolj razsvetljena v božjih rečeh. Tudi sveta Terezija je želela, da bi se njene redovnice pogovarjale s takimi osebami in se vedno bolj vнемale v ljubezni božji in je hotela, da naj v tem predstojnice rade dovoljujejo. Za duhovnega voditelja imam tega, od keterega hoče redovnica odvisna biti v vseh rečeh in v vsem brez dovoljenja navadnega spovednika in predstojnice. Keder res potrebuješ duhovnega voditelja in ti dovoli prelat ali predstojnica, nimam nič zoper to; ko si izbiraš voditelja po svoji glavi, pravim, da ne boš napredovala, tudi ke bi bil apostelj. Sadila boš dobre in svete sklepe; prav dobro bo zalival voditelj, keterega si izbrala, ako pa Gospod ne bo dal rasti tvojim sadikam, kaj dobrega boš dosegla?! „Tedaj ni nič, kateri sadi, in nič, kateri priliča, ampak Bog je, kateri rasti daje.“ (1. Kor. 3, 7).

„Skušnja me ravno naspotno uči, z navadnim spovednikom vedno slabo shajam.“ Veš li zakaj? Zato ker v eni reči vbogaš spovednika, v drugi pa ne; in zaradi tvoje zelo pomanjkljive pokorščine ti Bog ne pomaga. Jaz pa pravim, naj bo spovednik še tako neizveden, ako mu boš odkrila serce in se izročila v vseh rečeh njegovim rokam, da bi bila Bogu pokorna, pravim, da bo Bog prej čudež storil, kaker pa tebe zapustil.

„Navadni spovednik pa ne vtegne, ker nas je preveč.“ Keder greš k spovednici, se ne razgovarjaj, temuč se začni precej spovedovati, in videla boš, da te bo v kratkem času potolažil, Bog pa blagoslovil.

Izroči se božji previdnosti in pusti, da naj storijo predstojniki s teboj, kar hočejo!

Sklenem; keder pride v samostan novi spovednik, ali ti izročijo novo službo, si misli, da ti tvoj sveti oče, ali tvoja sveta mati ali kateri tvoj zaščitnik pravi: „Hči, presveta volja božja je, da sprejmeš to službo, da se podveržeš temu spovedniku,“ ti se pa prikloni in vdana sveti pokorščini, sprejmi to, koliker le moreš rada. O kolik blagoslov božji bo nad teboj! Velik mir boš imela v tem življenju in veliko zasluženja si boš pridobila za drugo življenje. Naj te zadene katerakoli že služba, naj pride katerikoli spovednik, naj ti naložijo katerokoli opravilo: vse pride od Boga, vse vrejuje naš dobri Bog, ti pa moraš sprejeti vse tako, kaker da bi ti dala sama roka božja in glej, mirna in zveličana boš in sveta.

Jezus mej nami.*

Bogoljubne duše, pa tudi vi, dragi otročiči, spominjajte se, da mej nami v vseh cerkvah, v sv. tabernakeljnu živi, brez prenehanja, kraljuje in zmaguje v sv. Hostiji naš nebeški Kralj in Zveličar Jezus. Zato pohitite vsak dan vsaj za nekoliko trenutkov v cerkev in pokleknite pred sv. tabernakelj, da se poklonite Jezusu, da Jezusa pozdravite, da porečete Jezusu: goreče te ljubimo in želimo biti do konca življenja pravi tvoji ljubitelji! Razen nedelj in praznikov bodite koliker mogoče pogosto tudi ob delavnikih pri sv. maši in pristopite k sv. obhajilu. — Od časa do časa pa prinesite Jezusu v presv. Rešnjem Telesu v dar vsaj eden šopek svežega cvetja, da bo zálišalo Jezusov aljtar in razširjalo vonjavo okoli sv. tabernakeljna.

* Ta spis nam je poslal vč. p. Hugolin Didon, vrednik »Evharističnega Glasnika« v Zadru. Namen mu je tudi vse verne Slovence, zlasti še ude III. reda navdušiti za češčenje presv. Rešnjega Telesa, da bi se razširilo in vterdilo »Evharistično kraljestvo« mej nami.

Prim. 2. zv. letošnjega tečaja str. 61. Tam smo za hervaško besedo »društvo« rabili izraz »družba« (»bratovščina«), ki ima pri nas pomen cerkvenega društva.

Pervi pozdrav v cerkvi Jezusu v presv. Zakramentu.

Neverjetno je, ali vender gola resnica, da mnoge duše, — tudi bogoljubne, ako hočete, pridejo v cerkev ter se vedo pokloniti na desno in levo eni ali drugi podobi, enemu ali drugemu kipu in pokleknejo pred njimi, na Jezusa pa, ki je živ in slaven v sv. tabernakeljnu, popolnoma pozabijo. Malo več vere, bogoljubne duše, v pričujočnost Jezusovo v presv. Zakramentu!

Kederkoli stopite v cerkev, hitite precej k aljtarju presv. Zakramenta in tukaj pokleknite na obe kolena, poklonite se dragemu Jezusu, pozdravite ga s kakim gorečim zdihljajem, in ko ste to dolžnost spolnili, kaker to vera zahteva, potem opravite druge vaše pobožnosti, na čast premile Matere Marije in drugih sv. priprošnjikov; in ko greste iz cerkve, se vsakikrat poklonite tudi Jezusu v presv. Zakramentu in ga vselej goreče pozdravite!

Vsem vneto priporočamo sledeča Evhar. društva.

Društvo vsakdanjega češčenja Jezusa v presv.

Zakramentu. V to društvo se more vsaki vpisati. Dolžnost vpisanega uda je obiskati vsaki dan za nekoliko trenutkov presv. Rešnje Telo. Ako kedo ne more iti vsaki dan v cerkev, more pozdraviti Jezusa s kakim kratkim zdihljajem tudi doma. Kedor se želi vpisati v to društvo, naj se oberne na vredništvo Evh. Glasnika v Zadru.

Društvo malih služabnikov in služabnic presv.

Zakramenta. Za otroke od 5 do 13 let starih in tudi mlajših, ter dva Evharistična oddelka „Častne straže“ („Počasne straže“) za dečke in „Častnih služabnic“ („Počasnih dvorkinjica“) za deklice stare 12 ali menj let do 18 let in tudi več. Navodila za vstanovitev tega najnovejšega Evharističnega mladinskega društva daje vredništvo Evh. Glasnika v Zadru.

Društvo pravih ljubiteljev Jezusovih. Najlažje in najpriserčniše društvo. H temu društvu morejo pristopiti vsi: otroci in odrasli. Da kedo postane ud tega društva, ni treba nikomer poslati svojega imena. Zadostuje, da izgovori be-

sede: „O Jezus, tudi jaz želim biti tvoj pravi ljubitelj“, in že je postal član tega društva. Dolžnost pravih ljubiteljev Jezusovih je: goreče ljubiti Jezusa, varovati se smertnega greha in, koliker dopušča naša slabost, ogibati se tudi prostovoljnih odpustljivih grehov. Dalje prav pogosto pristopiti k sv. spovedi in sv. obhajilu.

Pospešiteljice in pospešitelji presv. Zakramenta.

Vse goreče duše, ki iskreno ljubijo Jezusa in želijo, da bi ga ljubile vse duše, morejo biti pospešiteljice presv. Zakramenta. One razširjajo sè vso gorečnostjo slavo Jezusovo v presv. Zakramentu, zbirajo imena tistih, ki se žele vpisati v „Vsakdanje češčenje“ ter ji pošiljajo vredništvu Evharističnega Glasnika, imajo skerb za male služabnike in služabnice ter jih nadzirajo pri procesijah in cerkvi, zavzemajo se za kar največi sijaj Evh. pobožnosti, krasijo sè svežim cvetjem aljar presv. Zakramenta in razširjajo naše Evharistične časopise, knjižice in naznanila. Kedor želi postati pospešiteljica ali pospešitelj presv. Zakramenta, naj se oberne na O. Hugolina Didon, vrednika Evharističnega Glasnika v Zadru.

Frančiškanska misijonska družba.

Na strani 354 in nasl. tega zvezka smo nekoliko povedali o frančiškanskih misijonih. Naj še posebej omenimo in povemo vse potrebno tudi o „Frančiškanski misijonski družbi“, ki ima namen podpirati frančiškanske misijone.

Vstanovljena je bila leta 1907 na Nemškem od tamošnjih frančiškanov in istega leta, 31. majnika, od sv. očeta poterjena in blagoslovljena. — Na avstrijske dežele je bila raztegnjena l. 1915 po sklepu frančiškanskih provincijalov, ki so vsak za svojo redovno okrajino njeni predstojniki. Njihovi namestniki so po posameznih samostanih frančiškanski patri, misijonski prokuratorji imenovani. V naši provinciji sv. Križa je vodnik III. reda v vsakem samostanu ob enem misijonski prokurator. Njegova naloga je sprejemati ude za „Frančiškansko misijonsko družbo“ in miloščino

za frančiškanske misijone. V pomoč so mu pospeševavci in pospeševavke „Frančiškanske misijonske družbe“, ki jih on imenuje s posebno diplomo; od njega dobe le-ti tudi potrebna navodila in tiskovine.

Pravila „Frančiškanske misijonske družbe“.

1. Namen Frančiškanske misijonske družbe je, podpirati z molitvijo in milimi darovi frančiškanske misijone.

2. Udje postanejo tisti, kateri so zapisani v Imenik Družbe in vsaki dan ali vsaj vsaki teden molijo 1 Oče naš in Češčeno Marijo s pristavkom: „Prosi za nas sv. Solan — da bomo vredni obljub Kristusovih“ in vsaki mesec darujejo 10 vinarjev ali na drugi način omenjene misijone podpirajo.

Tisti udje, kateri pridobe vsaj 15 novih udov, se imenujejo pospešitelji ali pospešiteljice. Njih dolžnost je, napisati imena drugih udov, pobirati doneske in te skupaj z imenikom udov pošiljati bližnjemu frančiškanskemu samostanu.

3. Udje so deležni vseh molitev in dobrih del vseh redovnih bratov in sester redovne okrajine, zlasti sv. maš, katere se opravljajo vsaki dan za žive in mrtve dobrotnike.

Zraven tega se bo za žive ude darovala sv. maša na praznik sv. Treh Kraljev in sv. Solana, patrona Misijonske družbe; za mrtve ude pa enkrat v novembru črna sv. maša.

Vsi udje dobe vsako leto po pospešiteljih in pospešiteljicah brezplačno letno poročilo Mis. družbe.

Ta pravila Frančiškanske misijonske družbe so sv. oče papež Pij X. brali in dobrotno podpisali z besedami: „Ljubljenim udom in dobrotnikom te pobožne Družbe podelimo ob enem z našimi najboljšimi željami iz srca apostolski blagoslov.“

31. maja 1907.

Papež Pij X.

Odpustki in privilegiji.

1. Udje Frančiškanske misijonske družbe dobe popolni odpustek:

- a) na dan sprejema ali na naslednjo nedeljo;
- b) na praznik sv. Treh Kraljev, o Binkoštih, na praznik presv. Srca Jezusovega; Marijinega brezmadežnega spočetja, na Svečnico, Marijino rojstvo in Marijino Vnebovzetje; na praznik sv. Jo-

žefa, sv. apost. Petra in Pavla, sv. Bernardina iz Sijene (20. maja), sv. Antona Pad. (13. junija), sv. Solana (24. julija), sv. očeta Frančiška (4. okt.), sv. Janeza Kapistrana (23. okt.), sv. Leonarda Portomavriškega (26. nov.), sv. Jakoba iz Marke (26. nov.), ali na prvo nedeljo za temi prazniki;

c) v smrtni uri.

2. Nepopolni odpustki:

a) 7 let in 7 kvadragen, kolikorkrat v prosep Mis. družbe kaj store;

b) 300 dni, kedar opravijo družbeno molitev;

c) 300 dni za vsacega uda, ki ga za Mis. družbo pridobe.

3. Razun odpustka za smrtno uro se vsi drugi udom Frančiškanske mis. družbe podeljeni odpustki lahko obrnejo v prid dušam v vicah.

4. Duhovniki imajo kot udje Mis. družbe:

a) vsaki teden trikrat pravice privilegiranega oltarja;

b) pravico blagoslovljati križce s podobo našega Gospoda Jezusa Kristusa za štacijske odpustke. (To pa ne velja za Rim in kraje, kjer je kak frančiškanski samostan.)

Dopisi.

Novo mesto. Pri nas so se od 11. do 14. avgusta veršile duhovne vaje za III. red in sicer za služkinje iz mesta. Bili so za nas resnično dnevi duševnega razvedrila in nebeške tolažbe. Zbrali smo se v lurški kapelici. Prekrasni govori — bilo jih je sedem — so segli globoko v serce. Sedaj smo dobro spoznale, koliko velja človek; spoznale smo, da vrednost vsakega človeka ni odvisna od bogastva ali učenosti, ampak od natančnega spolnjevanja dolžnosti, ki jih imamo do Boga, do bližnjega in do samega sebe, in dolžnosti, ki jih še posebej nalaga stan. Duhovne vaje smo sklenile sè skupnim sv. obhajilom in zahvalno pesmijo, nazadnje so nam podelili pč. p. voditelj še papežev blagoslov. Za vse vnetega p. voditelja se hočemo s hvaležnim sercem spominjati v molitvah; ljubi Bog naj poverne! — Hvaležne služkinje. — Serafinski red sv. o. Frančiška je v resnici steber sv. katoliške cerkve. On goji in pospešuje versko življenje mej kristjani, posebno mej udi III. reda, zlasti še sedaj, ko je povsod organiziran. Sicer se dobijo tu in tam še take „pobožne“ duše,

ki bi bile rade pobožne po svoji glavi ter se zato nočejo podvreči organizaciji; ali novodobni svet mora napredovati in tudi III. red po svoji prevstrojitvi. Nevmorno se trudi pč. p. voditelj za razcvet III. reda v mestu, kaker tudi po deželi, kamer seže novomeška skupščina. Pa ne samo za razširjenje na zunaj, veliko večo skerb ina še za napredek v duhovnem življenju. Celo leto ima „sprehod“ ob nedeljah: zdaj gre k eni, zdaj k drugi podružnici, kjer vodi sv. duhovne vaje ter tako stare ude poterjuje in druge navdušuje za vstop v tretji red. — Sklenil je preč. gosp. tudi v domačem okrožju za vsaki stan posebej prirediti sv. duhovne vaje, da bi tako spopolnil in odstranil, kar je še napačnega ali pomanjkljivega in ogrel ter navdušil, kar je mlačnega. Perve take duhovne vaje so bile za služkinje sploh, druge za gospodo, kaker tudi za druge ude III. reda. Namen teh drugih duhovnih vaj je bil pridobiti tudi gospodo za tretji red, ketera ima že dve leti svoj oddelek vstanovljen. — Vpeljalo se je mesečno skupno sv. obhajilo, kterega se udje dokaj povoljno vdeležujejo. Pervo tako skupno sv. obhajilo je bilo 25. avgusta na dan sv. Ludovika in sicer slovesno; ob 5. uri zjutraj je bil govor o sv. Ludoviku, nato glasna priprava na sv. obhajilo, sv. maša s petjem, po sv. maši skupno sv. obhajilo in glasna zahvala, nazadnje vesoljna odveza. — Drugo tako sv. obhajilo in sicer neslovesno je bilo 16. sept., na dan pred praznikom vtisnjenja sv. Ran očeta Frančiška z razločkom, da je bila tiha sv. maša brez govora. Opravljala se je tudi petnedeljska pobožnost v čast sv. Frančišku iz knjižice za to pripravne, molilo se je skupno v cerkvi po popoldanski službi božji. — Pred glavnim praznikom sv. o. Frančiška, 4. oktobra, se je skupno opravljala devetdnevnic; molili smo serafinski rožni venec in litanije sv. Frančiška. — Na dan sv. Frančiška je bil ob 5. uri zjutraj govor, priprava na sv. obhajilo in slovesna peta sv. maša z asistencijo, potem skupno sv. obhajilo in skupna zahvala z vesoljno odvezo, nazadnje glasna molitev za odpustke. Zvečer zopet serafinski rožni venec in litanije sv. Frančiška. — Razume se, da je bil aljtar sv. Frančiška okusno okrašen s cveticami in svečami. — V osmini sv. Frančiška je bil mesečni shod: ker je bilo ravno v dnevih darovanja za vojaške namene, zato je preč. p. voditelj — pri dopoldanskem in popoldanskem shodu — priredil darovanje za iste blage namene; udje so darovali veliko vsoto, kar Bog plačaj! — Ker je III. red posvečen tudi presv. Sercu Jezusovemu, zato po želji prevzvišenega knezoškofa opravljamo devetdnevnic v čast presv. Sercu od 1. do 9. vsakega meseca. Moli se tretja ura iz knjige „Večna molitev“ glasno v cerkvi; pa koliko nas je! Sicer pa Gospodu slava in hvala za vse! — Odbornica III. reda.

Zagradec. (Dolenjsko). Vstanovitev tretjeredne skupščine. Dolgoletna želja se nam je spolnila letos na Mali Šmaren, 8. septembra. Vstanovil se je v naši župniji III. red. — Goreči in

vneti razširjevavec tretjega reda č. g. p. Pavel iz Novega mesta so prihiteli rade volje k nam ter so na predvečer in na praznik spovedovali, — bilo je 600 sv. obhajil! — nato pa v treh navdušenih in jedernatih govorih razložili pomen, namen, velikost, moč, svetost III. reda. V sklepnem govoru so posebno poudarjali potrebo tretjega reda za današnje dni in za novi čas po vojski. Na novo je vstopilo 85 bratov in sester, sedaj nas je sè stárimí vred 151 udov. — Dal Bog po priprošnji sv. očeta Frančiška, da bi gorečnost, ki je napolnjevala naša serca ob sprejemu, bolj in bolj rastla in se razširila v mogočen plamen! — Vzглядna tretjerednica. Dne 13. januarija je vmerla vzглядna tretjerednica Marija Perko. Bila je v III. redu 52 let in 8 mesecev, dočakala je lepo starost: 83 let. Vseskozi je bila pobožna in vzorna tretjerednica. Če je bilo mogoče, je bila vsaki dan pri sv. maši in sv. obhajilu, tudi takrat, ko še ni bilo vsakdanje obhajilo v navadi. Veliko let je bila cerkvena perica. — Počivaj v miru, dobra hči sv. Frančiška!

Fram. Dne 1. julija 1916 so bili inštalirani naš novi župnik preč. g. Valentin Kropivšek. V naše veliko veselje so se zavzeli sè vso vnemo za tretji red sv. Frančiška. Dne 15. oktobra so bili pri nas vizitator III. reda iz Maribora pč. p. Filip Benicij. Udje tretjega reda, pa tudi drugi so v obilnem številu sprejeli zakramente sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, ne le v nedeljo, ampak še tudi v ponedeljek. Ob priliki shoda in vizitacije III. reda je bila tudi volitev predstojništva. Izvoljeni so bili: I. za moške: predstojnik: Jakob Kerle, zidar, Fram h. št. 40; namestnik: Franc Razboršek, viničar, Fram h. št. 92; svetovavec: Matevž Blažič, sodar, Morje h. št. 98; blagajničar: Ferdinand Lešnik, mlinar, Fram h. št. 20. — II. za ženske: predstojnica: Jula Rotard, kmetiška hči, Kopivnik h. št. 30; namestnica: Marija Pečovnik, posestnica, Fram h. št. 44; svetovavke: 1. za Fram in Ranče: Neža Bezjak, mlinarjeva hči, Fram, št. 76; 2. za Ješenčo in Požeg: Jozefa Marčić, posestnica, Ješenca h. št. 9; 3. za Morje: Marija Blažič, posestnica, Morje h. št. 98; 4. za Loko, Kopivnik in Lokmirce: Terezija Hojnik, samica, Loka h. št. 7; 5. za Planico, Gradišče in Pohorje: Marija Cveček, kmetiška hči, Gradišče h. št. 30.

Razgled po serafinskem svetu.

Velikodušen dar tretjerednika. Naše domače, radi svoje solidnosti svetovno znano podjetje gg. Pollak, katerega starosta in duša je naš tretjerednik blag. g. Karelj Pollak star., je za sv. Frančiška celo našo deželo razveselilo z res velikodušnim

darom. Ta dan je imenovani gospod izročil v roke prebl. g. deželnemu glavarju lepo vsoto 200.000 K za kranjski sirotinski sklad. Ob enem je isto podjetje z drugimi 200.000 K položilo temelj penzijskemu skladu za svoje delavce. Slovenski tretji red je lahko ponosen na takega uda, kaker je blag. g. Karelj Pollak star.! Bog blagoslavljaljaj tudi nadalje njegovo in njegovih enako velikodušnih gg. sinov - drugov podjetje!

Slovenski vojak - tretjerednik piše, kako žalostno da je tam doli v Srbiji; zdi se mu, da je ondi ljudstvo zelo zapuščeno, ne samo v časnem oziru, temuč veliko bolj v verskih rečeh; vse povsod se čuti neka merzlota; zato ga navdaja močno hrepenenje po naši ljubi slovenski domovini. Tudi na večni dom ni pozabil: "... v njega priti si želimo, zato Marijo poprosimo!"

Za naše vjetnike v Italiji je ljubljanska skupščina tretjega reda zbrala lepo število slovenskih in nemških knjig, ter jih poslala na dani naslov v Švico, odkoder jih bodo razposlali po Italiji. Poleg tega je nabrala še 88 K in 70 vin. v denarju. Z denarnimi prispevki so se odzvale vabilu v „Cvetju“ še brežiška in pazinska skupščina, prva je poslala 10 K, druga 30 K. Bog plačaj vsem!

Čudež sv. Januarija v Neapelju se je 19. kimavca kaker običajno ponovil. V obilnem številu zbrani množici je bilo to znamenje skorajšnjega miru. Kaker je večini bravcev gotovo znano, obstoji ta čudež v tem, da postane sterjena kri tega škofa - marnertnika, ki jo hranijo v dveh stekleničicah, zopet tekoča in peneča, ko prideta stekleničici v dotiko z glavo svetnikovo. To se pa ne zgodi vedno, ampak samo na spominske dneve svetnikove: 1. in 2. vel. travna, 19. kimavca in 16. grudna. Jeli to res pravi čudež ali le naravna skrivnost, o tem se je že veliko razpravljalo. Da je pojav resničen, o tem se ne da dvojiti.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: Jozefa Šubic, Berta Pfrimer, Kuna Wahlheger; Lembah: Janez Majhenič; Svetinje: Elizabeta Pihler, Franc Vraz, vzorni tretjerednik, Ana Hedžet, Jera Jesenik; Sv. Peter pri Mariboru: Marija Nerat; Sv. Križ pri Mariboru: Marija Raner, Matilda Hauptman.

2) skupščine svetotrojiške:

Sv. Andraž: Uršula Petek; Sv. Peter pri Radgoni: Marija Dominjko, Katarina Golob; Sv. Jurij ob Ščavnici: Neža Javšovec, Marija

Rantaša; Sv. Benedikt; Ana Bratuša; Sv. Lovrenc; Neža Horvat; Bogojina; Klara Toplak, Belatinci; Neža Gaber.

3) skupščine goriške (na Kostanjevici):

iz župnije Opatje selo: Alojzija (Elizabeta) Boštjančič, † v Bruku ob Litvi.

4) skupščine ljubljanske:

Valentin Čemažar, Amalija Kuzman, Marija Loos, zaupnica; Marija Urh iz Cerkelj na Gorenjskem, zgledna tretjerednica in dolgoletna cerkvena pevka.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Svetna vas: Barbara Pleier; Ljubljana: Helena Šmuc, Ana Cunder, Lina Vidmar. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: Neki bolan duhovnik za ozdravljenje. Neka oseba priporoča sebe v raznih zadevah, bolno mater in vse žive in pokojne sorodnike. Marija Leban prosi vse brate in sestre tretjega reda, naj molijo zanjo, da bi prišla spet na slovensko zemljo, ker se mej samimi Nemci stanujoča ne more vdeležiti ne spovedi, ne sv. obhajila. Tretjeredniki na tujem in v vojski.

Zahvala za vslišano molitev.

Naznanjam obljubljeni zahvalo. Zgubila sem zelo važno dragoceno reč; že ni bilo upati, da bi se našla. Bila pa sem že prej mnogokrat vslišana, ako sem prosila Marijo mater milosti in sv. Antona Pad., zato sem se tudi v tej zadevi zatekla k njima zè vsem zaupanjem ter jima izročila svoje želje, in glejte, nisem bila osramočena: našla sem tisto stvar nepokvarjeno. Zato čast in zahvala Mariji materi milosti in sv. Antonu Padovanskemu!

Marija Letnik.

Izrekam priserčno zahvalo presv. Sercu Jezusovemu, Mariji preč. Devici, sv. Frančišku in svetemu Antonu: našla sem moža, ki ga od prvega avgusta nisem več videla.

Marija Leban.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade Sv. Križa) za Sv. Deželo v oktobru: Marija Kosirnik, Ljubljana: 176 kron 80 vin.; č. župni urad v Štangi: 11 kron 20 vin.; Marija Grebenc, Marolče: 9 kron; Marija Mihalič, Brattonci: 56 kron; Marija Kvar, Maribor: 15 kron.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: Marija Barkovič, tretjerednica v Veliki Dolini pri Brežicah: 4 krone 50 vin.; Marija Hochkofler: 1 krono.

